

Hlupáku, najdu tě

Skoro ve stejnou dobu, ale možná ještě o chvíli dřív než Martin, dorazil na královský zámek jeho bratr Honza. Byl to docela normální kluk, hubený byl tak akorát, trochu vyšší, aby mu žádná holka nepřerostla přes hlavu, v očích mu zářily jiskřičky. Měl radost, že dostal práci. A taky, že se dostal přímo na královský zámek. Tady byl přece blízko princezně Lence. To se ví, že ji do této chvíle viděl jenom na obrázku v nedělní příloze Královských novin, to se ví, že si na ni nemohl ani pomyslet, ale přece jenom... Nedivte se, Honza byl normální kluk, a o čem jiném by měli normální kluci snít než o krásných princeznách. A Lenka princezna byla a krásná taky. Ani nevím, jestli jsem vám už řekl, že Lenka byla moc hezká holka. Ale to je jedno, hlavně, že teď už to víte.

Rádce Lukáš vedl Honzu rovnou k pobožené zdi.

„Pojď, Honzo, pojď a nekoukej, kde co lítá. Toho si považuj, že máš práci, to víš, nemáme peníze...“

Nemusel mít strach, protože Honza byl do práce jako čert. Rychle obhlídl zeď, kterou je třeba opravit, a řekl:

„Nemějte obavy, já vám tu zeď postavím tak, že nepoznáte, kde byla spravovaná.“

Lukáš se spokojeně uculoval.

„Hm, tak to je v pořádku. A dej se hned do díla.“

Hned nato odcházel, ale Honza za ním ještě zavolal:

„Počkejte!“

Lukáš se zastavil, jako že poslouchá.

„Co princezna?“ zeptal se zvědavě Honza. Lukáš se tvářil nechápavě.

„Co co princezna?“

„No, jako jestli chodí sem do zahrady,“ řekl Honza a visel Lukášovi na rtech, tak moc mu záleželo na tom, jakou uslyší odpověď.

„Chodí. Proč by nechodila? Ale to tebe nemusí zajímat. Tebe neuvidí ani neuslyší. Tu zajímá jen hudba, múzy, rozumíš? Tu nezajímá ani drak, natož takový... hadrník!“

Tohle neměl Lukáš říkat. Ale vlastně musel, protože on takový byl. Myslel si, že když pracuje a bydlí na zámku a je králův jediný rádce, je rovnou něco víc než ostatní. Těmi zezdola, třeba z hrncířského domku, úplně a hluboce pohrdal.

S někým, kdo si o sobě myslí, že je víc než ostatní, se určitě taky setkáte. Možná jste se už setkali a víte, že to není moc příjemné. Kluk, který má

sílu a přepere ostatní, může být jinak úplně hlupák, a tak nemá právo dávat ostatním najevo, že je víc než oni. I když má svaly a pěsti.

Stejně tak holka, která měla na vysvědčení vždycky samé jedničky a ví všechno, co je v učebnicích, není tím pádem víc než někdo druhý. Možná, že tenhle kluk nebo tahleta holka má lepší srdce, umí pomoci kamarádovi, možná je s ní nebo s ním úžasná legrace a já nevím, co ještě.

Myslet si, že jsem víc než ostatní, je vážně hloupé. Vyznačují se tím právě hlupáci. To by si měli všichni vytahovači a namyšlenci pamatovat.

Když královský komorník a rádce Lukáš řekl Honzovi, že je hadrník, ten si strčil dva prsty do pusy a hvízdal. Já jsem to nikdy neuměl, ale většina správných kluků hvízdát na prsty dovede. Honza, protože byl správný kluk, na prsty pískat samozřejmě uměl, a protože se ho to, co mu Lukáš řekl, dotklo, zapískal.

V tu ránu začali přes zeď skákat ostatní kluci z podzámčí, Honzovi kamarádi. A zaspívali nafoukanému Lukášovi skvělou písničku o hlupácích, která se jmenuje Hlupáku, najdu tě.

A ještě mám jednu drobnost. Jestli si vzpomínáte, tak rádce Lukáš Honzovi říkal, že Lenku zajímá jen hudba a múzy. Mě by zajímalo, jestli tušíte, co takové múzy vlastně jsou. Netušíte? Já jsem si to myslel. Tak vám to zkusím vysvětlit.

Tak tedy, múzy, vlastně bych měl psát spíš Múzy s velkým M, jsou bytosti, takové paní, ale někdy i pánové, kteří si poletují kolem nás a přitom nejsou vidět.

Abyste se nepletli, taková Múza není žádná hrůza. To pozor! Múzy jsou krasavice a krasavci, ve vaší třídě by byly s přehledem nejhezčí ze všech.

Ony tyhle Múzy jsou vlastně trošku jako pošťáci nebo poštovní doručovatelky. Jenomže neroznášejí psaníčka, ale nápady. Když někdo sedí a píše knížku, maluje obraz nebo skládá nějakou písničku, určitě zažije chvíle, kdy ho nic nenapadá. A tak sedí a čeká, že si ho nějaká Múza všimne, zakrouží kolem něj a přinese mu nějaký vynikající nápadíček. To je potom radost. A to nemluvím o tom, že vám Múzy spolu s tím nápadem dají i pus. Jo, vážně, tedy aspoň se to tak říká, připlachtí až k vám a políbí vás. Na čelo, na vlasy, nebo i třeba na nos, to podle toho, jakou mají náladu.

Tak takové jsou Múzy.

Ale Honza a jeho kamarádi zpívali nafoukanému Lukášovi písničku o hlupácích a my si můžeme o nich povědět i krátkou pohádku. Jak budete chtít...

